

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., zástupce předsedy senátu JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D., a přísedících JUDr. Miloslavy Vaňkové, JUDr. Michala Basíka, JUDr. Jiřího Machourka a prof. JUDr. PhDr. Miloše Večeři, CSc. při ústním jednání dne 16. 12. 2020 ve věci návrhu **okresního státního zástupce v Kladně** ze dne 25. 6. 2020, sp. zn. SPR 363/2020, na zahájení řízení o kárné odpovědnosti **JUDr. Martiny Elfmarkové**, státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Kladně, nar. X, trvale bytem X,

t a k t o :

I.

Podle § 314r odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, přiměřeně aplikovaného v kárném řízení dle § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

se schvaluje dohoda o vině a kárném opatření,

kteřá byla uzavřena mezi kárným návrhovatelem a kárně obviněnou dne 4. 12. 2020.

II.

V souladu se schválenou dohodou o vině a kárném opatření se

JUDr. Martina Elfmarková,

nar. X, státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Kladně, trvale bytem X, P.,

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

uznává vinnou, že

v postavení státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Kladně při výkonu dozoru v trestní věci vedené u Okresního státního zastupitelství v Kladně pod sp. zn. 1 ZT 198/2017, v rozporu s povinnostmi státního zástupce při výkonu funkce odpovědně plnit své úkoly a respektovat přitom zásady, které zákon pro činnost státního zastupitelství stanoví, zejména postupovat odborně, svědomitě, odpovědně a bez zbytečných průtahů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství a v rozporu s článkem 86 odst. 1 pokynu obecné povahy nejvyšší státní zástupkyně poř. č. 8/2009, ze dne 21. září 2009 o trestním řízení, nesplnila svou zákonnou povinnost dle ustanovení § 173a odst. 1 trestního řádu a nezaslala bezodkladně po právní moci ve stanovené lhůtě Nejvyššímu státnímu zastupitelství usnesení o zastavení trestní stíhání obviněného N. A. T. dle § 172 odst. 1 písm. a) trestního řádu, přestože tak byla povinna učinit nejpozději do 13. 8. 2019, takto učinila až dne 8. 10. 2019, přičemž na následnou žádost Nejvyššího státního zastupitelství o okamžité zaslání příslušného dozorového spisu a vyšetřovacího spisu policejního orgánu, doručenou Okresnímu státnímu zastupitelství v Kladně a předloženou dozorující státní zástupkyni dne 6. 11. 2019 nikterak nereagovala,

předmětné spisy nezaslala a v důsledku takto zaviněných průtahů v rámci trestního řízení zmařila nejvyššímu státnímu zástupci zákonné oprávnění dle ustanovení § 174a odst. 1 trestního řádu, zrušit toto rozhodnutí, které bylo ze strany Nejvyššího státního zastupitelství – odboru trestního řízení, v rámci přezkumu vedeného pod spisovou značkou 1 NZA 1054/2019, shledáno jako nezákonné,

t e d y

zaviněně porušila povinnosti státního zástupce a zaviněným jednáním ohrozila důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství,

č í m ž s p á c h a l a

kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství,

a z a t o s e j í u k l á d á

podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, kárné opatření **snížení platu o 10 % na dobu 4 měsíců.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Kárný návrhovač podal návrh na zahájení kárného řízení dne 29. 6. 2020. V něm uvedl, že postup kárné obviněné ve věci vedené u Okresního státního zastupitelství v Kladně (dále jen „**OSZ v Kladně**“) pod sp. zn. 1 ZT 198/2017 po vydání usnesení o zastavení trestního obsahoval několik vad, jejichž kumulací došlo ke zmaření zákonného kasačního oprávnění nejvyššího státního zástupce dle § 174a odst. 1 tr. řádu.

[2] První pochybení kárné obviněné spočívá v nesprávném vyhodnocení nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení trestního stíhání. To nabylo právní moci již dne 6. 8. 2019. Nejpozději ve lhůtě do jednoho týdne, tj. do 13. 8. 2019, proto měla být věc předložena Nejvyššímu státnímu zastupitelství (dále jen „**NSZ**“) k výkonu případného kasačního oprávnění a Krajskému státnímu zastupitelství v Praze k provedení dohledu. Obviněný v dané trestní věci nebyl v daném případě osobou, která má právo podat stížnost proti usnesení, jímž bylo zastaveno jeho trestní stíhání z důvodu uvedeného v § 172 odst. 1 písm. a) tr. řádu, neboť se nemůže pro sebe domáhat příznivějšího rozhodnutí (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 2. 1988, sp. zn. 11 Tz 1/88 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2000, sp. zn. 7 Tz 181/2000). V takovém případě, není-li zde další osoba oprávněná podat stížnost, nabývá usnesení právní moci již datem vydání. V tomto případě bylo rozhodnutí doručováno rovněž M. T. jako zákonné zástupkyni poškozeného, která proti usnesení byla oprávněna podat stížnost. Usnesení osobně převzala 2. 8. 2019, stížnost proti tomuto rozhodnutí nepodala a usnesení tak nabylo právní moci 6. 8. 2019. V dané věci tedy bylo povinností kárné obviněné vyznačit právní moc ke dni 6. 8. 2019, neboť již disponovala dokladem o doručení M. T. a nejpozději ve lhůtě do jednoho týdne,

pokračování

tj. do 13. 8. 2019, předložit usnesení o zastavení trestního stíhání NSZ. Kárně obviněná se dopustila i dalšího pochybení v souvislosti s vyznačováním právní moci. Datum 10. 9. 2019, které je uvedeno na mezinárodní doručence, neznamená datum uložení zásilky na poště s možností následné fikce doručení adresáta, ale jedná se o datum vypravení podepsané doručenky zpět do České republiky. Z obsahu doručenky je naopak zřejmé, že ani nebylo možné uplatnit fikci doručení, kterou nesprávně užila kárně obviněná, neboť obviněný usnesení osobně převzal a doručenka je adresátem v příslušné kolonce podepsána. Přesné datum doručení písemnosti obviněnému nelze z doručenky vyčíst. Nicméně jak bylo uvedeno, toto datum nemá žádný vliv na právní moc daného usnesení.

[3] V krátkém časovém sledu pak navazovalo další pochybení kárně obviněné. Dne 6. 11. 2019 jí byla doručena ze strany NSZ žádost o předložení originálu trestního spisu a obsahu dozorového spisu - obratem, avšak tato z její strany nebyla nikdy vyřízena. Státní zástupce NSZ pak byl nucen spisové materiály vyžadovat až po telefonických urgencích, přičemž tyto byly NSZ doručeny až 9. 12. 2019, tedy 33 dnů poté, co mohlo být využito kasační oprávnění nejvyššího státního zástupce.

[4] Porušení povinností, kterých se dopustila kárně obviněná, není drobným nedostatkem, který by bylo možné vyřešit jiným způsobem, nežli podáním kárného návrhu. Míra závažnosti kárného provinění je intenzivní, neboť porušení povinnosti státního zástupce spočívalo nejen v nedůvodných průtahích při předkládání usnesení o zastavení trestního stíhání NSZ za účelem možného výkonu kasačního oprávnění, ale rovněž v následném nereagování na doručenou žádost o okamžité zaslání spisových materiálů. Tato skutečnost zásadně zvyšuje závažnost kárného provinění. Pokud totiž státní zástupkyně vědomě, byť i z nedbalosti, ignoruje žádost NSZ, která navíc nesnese odkladu, pak svým jednáním nepochybně ohrožuje důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství. V rámci odůvodnění závažnosti kárného provinění nelze opomenout rovněž následek, tedy znemožnění výkonu zákonem předpokládaných pravomocí nejvyššího státního zástupce. Následek je tím závažnější, že usnesení kárně obviněné o zastavení trestního stíhání dle § 172 odst. 1 písm. a) tr. řádu bylo po provedeném přezkumu ze strany NSZ shledáno jako nezákonné, které by bylo na místě zrušit. Po uplynutí lhůty nejvyššímu státnímu zástupci toto pochybení nelze žádným způsobem napravit.

[5] V případě kárně obviněné státní zástupkyně navíc přistupuje k tomuto závažnému následku další okolnost hovořící v její neprospěch, že se kárného provinění dopustila v době, kdy vykonávala kárné opatření snížení platu o 10 % na dobu 10 měsíců, plynoucí z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, čj. 12 Ksz 5/2018-98, *ve věci Martiny Eljmarkové I*, jímž byla uznána vinnou za celkem 19 dílčích útoků pokračujícího kárného provinění. První skutek, za který byla kárně obviněná uznána vinou, spočíval v typově zcela shodném jednání. Kárně obviněná tak shodné kárné provinění opakovala v době, kdy za něj vykonávala kárné opatření. Navíc i věc sp. zn. 1 ZT 198/2017 je předmětem řízení před kárným soudem již podruhé, jelikož v rozhodnutí *ve věci Martiny Eljmarkové I* byla kárně obviněná v této věci shledána vinnou kárným proviněním spočívajícím v průtahích v řízení (skutek pod bodem 4. rozhodnutí).

[6] Kárný navrhovatel se dozvěděl o všech rozhodných skutečnostech pro podání kárného návrhu z přípisu NSZ dne 10. 3. 2020.

[7] Jako kárné opatření navrhl kárný navrhovatel snížení platu o 10 % na dobu 4 měsíců.

[8] Dne 4. 12. 2020 předložil kárný navrhovatel soudu návrh na schválení dohody o vině a kárném opatření, kterou uzavřel s kárně obviněnou téhož dne. V dohodě byl sjednán stejný druh a výměra kárného opatření, které bylo uvedeno již v kárném návrhu.

[9] V rámci předběžného šetření podle § 13 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „**zákon o kárném řízení**“) předseda senátu ověřil, že kárný návrh má oporu v podkladech, uzavřená dohoda odpovídá návrhu na zahájení kárného řízení a pro skutky, které jsou předmětem kárného návrhu, nebyla kárně obviněná dříve postížena.

[10] Dne 16. 12. 2020 proběhlo ve věci ústní jednání, kterého se navrhovatel a kárně obviněná účastníci v souladu s § 234 odst. 1 tr. řádu prostřednictvím videokonference. Při ústním jednání předseda senátu kárně obviněnou poučil přiměřeně podle § 314q odst. 3 tr. řádu, přičemž kárně obviněná potvrdila, že sjednané dohodě rozumí, prohlášení o tom, že spáchala skutek, který jí je kladen za vinu, učinila dobrovolně a bez nátlaku a byla poučena o svém právu na obhajobu a jsou jí známy důsledky sjednání dohody, tedy že se vzdává práva na projednání věci při řádném ústním jednání. Při jednání zároveň soud provedl důkaz spisem NSZ sp. zn. 1 NZA 1054/2019.

II. Hodnocení soudu

[11] Dříve než mohl soud přistoupit k posouzení návrhu na schválení dohody o vině a kárném opatření, musel se zabývat tím, zda jsou splněny podmínky pro vedení kárného řízení, zejména zda byl kárný návrh podán ve lhůtě 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu (§ 9 odst. 1 zákona o kárném řízení). Kárný navrhovatel uvedl, že se dozvěděl o těchto rozhodných skutečnostech z přípisu NSZ dne 10. 3. 2020. To odpovídá údajům v dozorovém spisu. Vzhledem k tomu, že byl návrh podán dne 29. 6. 2020, lhůta byla z pohledu kárného navrhovatele zachována. Soud však zvážil, zda by neměl při posuzování včasnosti posoudit, že se o všech těchto skutečnostech dozvěděl již dříve jiný z kárných navrhovatelů, konkrétně nejvyšší státní zástupce [§ 8 odst. 5 písm. a) zákona o kárném řízení]. Veškeré podklady byly totiž NSZ předloženy 9. 12. 2019 v rámci přezkumu usnesení o zastavení trestního stíhání.

[12] Podle kárného soudu však nelze zaměňovat NSZ s nejvyšším státním zástupcem. Ačkoliv je ke zrušení nezákonného rozhodnutí podle § 174a tr. řádu oprávněn pouze přímo nejvyšší státní zástupce, z dále citovaných ustanovení § 173a a § 174a tr. řádu vyplývá, že mu podklady připravují a přezkum zákonnosti v první řadě provádí státní zástupci NSZ. Teprve po této fázi je věc předkládána přímo nejvyššímu státnímu zástupci, aby rozhodl, zda využije kasačního oprávnění, které je svěřeno přímo a výlučně jen jemu. Okamžik, kdy se tak s věcí seznámí nejvyšší státní zástupce a může též případně zvážit uplatnění svého oprávnění podat kárný návrh, tak bude zpravidla nastávat výrazně později. Tuto situaci nelze zaměňovat se situací, kdy se někdo obrátí na možného kárného navrhovatele s podnětem k zahájení kárného řízení a v důsledku administrativních postupů se s tímto podnětem kárný navrhovatel seznámí až později. Takový podnět je totiž směřován přímo kárnému navrhovateli a je pouze na jím nastavených organizačních opatřeních, jak rychle se k němu potřebné informace dostanou. Postup při přezkumu usnesení o zastavení trestního stíhání je však přímo upraven trestním řádem a výslovně počítá s tím, že přípravné úkony nečiní nejvyšší státní zástupce, ale státní zástupci NSZ. Zároveň účelem této procedury je přezkoumání zákonnosti rozhodnutí vydaného podle trestního řádu a jeho případné zrušení, nikoliv přezkum možné kárné odpovědnosti chybujících státních zástupců. Posouzení takové odpovědnosti může být až následným a vedlejším důsledkem tohoto postupu.

[13] Tomu ostatně svědčí i postup v dané věci. Věc primárně posuzoval odbor trestního řízení NSZ jak vyplývá z přípisu kárnému navrhovateli ze dne 4. 3. 2020 (doručený kárnému navrhovateli 10. 3. 2020), který vycházel ze záznamu o přezkoumání zákonnosti usnesení kárně obviněné o zastavení trestního stíhání ze dne 28. 2. 2020 (č. l. 135 a 144 dozorového spisu).

pokračování

Teprve 4. 3. 2020 se obrátil státní zástupce odboru trestního řízení NSZ na kabinet nejvyššího státního zástupce ke zvážení případné kárné odpovědnosti kárně obviněné. Státní zástupkyně kabinetu nejvyššího státního zástupce, oddělení právních a kárných agend, stížností a vztahu k veřejnosti, pak tento podnět zaslala kárnému navrhovateli přípisem ze dne 20. 4. 2020 (č. l. 141 až 143 dozorového spisu). Ze spisu NSZ sp. zn. 1 NSZ 1054/2019 pak nevyplývá, že by se nejvyšší státní zástupce, respektive jeho kabinet, s věcí seznámil dříve, než 4. 3. 2020.

[14] Navíc nelze pominout ani to, že subjektivní lhůta pro podání kárného návrhu zpravidla běží každému z potenciálních kárných navrhovatelů samostatně, byť mohou být výjimky (k tomu viz bod 304 rozhodnutí NSS ze dne 19. 2. 2020, č. j. 12 Ksz 10/2019-127, *ve věci Martina Pavelky III*). Pokud by však v dané věci byl návrh včasný i pokud by jej podával nejvyšší státní zástupce, nebylo třeba zabývat tím, zda by každému z kárných navrhovatelů běžela lhůta samostatně nebo by nastala některá z výjimek.

[15] Návrh byl proto podán ve lhůtě pro podání návrhu dle § 9 odst. 1 zákona o kárném řízení.

[16] Nejvyšší správní soud již v minulosti dospěl k závěru, že i v kárném řízení je na základě § 25 zákona o kárném řízení přiměřeně aplikovatelný institut dohody o vině dle trestního řádu (viz usnesení ze dne 17. 1. 2019, č. j. 13 Kss 5/2018-71, *ve věci Martina Valebracha*, nebo rozhodnutí ze dne 20. 11. 2019, č. j. 12 Ksz 5/2019-87, *ve věci Tomáše Saně*). Soud proto posuzoval podmínky pro schválení dohody o vině a kárném opatření stanovené trestním řádem.

[17] Soud nemůže podle § 314r odst. 2 tr. řádu dohodu schválit mimo jiné jen tehdy, pokud je nesprávná, což zahrnuje i situaci, že je v rozporu se zákonem (viz bod 5 rozhodnutí Nejvyššího správního osudu ze dne 15. 4. 2019, č. j. 11 Kss 8/2018-199, *ve věci Ilony Miklové*).

[18] Podle § 175a tr. řádu lze o dohodě o vině a trestu jednat jen tehdy, jestliže výsledky vyšetřování dostatečně prokazují závěr, že se skutek stal, že tento skutek je trestným činem a že jej spáchal obviněný. Při přiměřené aplikaci těchto ustanovení na základě § 25 zákona o kárném řízení tedy musí z dosud zajištěných podkladů vyplývat, že se stal skutek, tento skutek je kárným proviněním, a že jej spáchal kárně obviněný.

[19] Soud dospěl k závěru, že tyto podmínky jsou splněny. Skutek, tak jak je popsán ve skutkové větě, odpovídá podkladům ve spise a tento skutek je kárným proviněním.

[20] Pokud jde o okamžik nabytí právní moci daného usnesení o zastavení trestního stíhání, kárný soud se plně ztotožňuje s právní argumentací kárného navrhovatele rekapitulovanou v bodě [2] tohoto rozhodnutí, a proto na ni jen odkazuje.

[21] Podle § 173a tr. řádu ve znění účinném do 30. 11. 2020 platilo, že *usnesení o zastavení trestního stíhání a o postoupení věci doručí státní zástupce bezodkladně po právní moci Nejvyššímu státnímu zástupitelství*. Podle čl. 86 odst. 1 tehdy platného pokynu nejvyšší státní zástupkyně č. 8/2009, o trestním řízení, byla tato lhůta konkretizována tak, že *usnesení o zastavení trestního stíhání a o postoupení věci opatřené doložkou právní moci doručí Nejvyššímu státnímu zástupitelství státní zástupitelství, u něhož nabylo právní moci, do týdne od právní moci*. Jedná se o důležitou povinnost s ohledem na oprávnění nejvyššího státního zástupce podle § 174a odst. 1 tr. řádu, podle jehož tehdejšího znění byl nejvyšší státní zástupce oprávněn *do tří měsíců od právní moci rušit nezákonná usnesení nižších státních zástupců o nestíhání podezřelého podle § 159d odst. 1, o zastavení trestního stíhání nebo o postoupení věci*. Jedná se tak o specifický prostředek nápravy případné nezákonnosti v některých případech, kdy je skončeno trestní stíhání na základě rozhodnutí státního zástupce. Tento prostředek je svěřen výlučně nejvyššímu státnímu zástupci, který má autonomní oprávnění v případě shledání jejich nezákonnosti, je zrušit. Jedná se o prostředek ochrany veřejného zájmu na stíhání trestných činů, přičemž znemožnění takové oprávnění vykonat, může vést právě k ohrožení

tohoto zájmu. Včasné nepředložení rozhodnutí o zastavení trestního stíhání navíc bylo již v minulosti shledáno jako kárné provinění (viz zejména rozhodnutí NSS ze dne 21. 6. 2012, č. j. 12 Ksz 7/2012-76, ve věci *Vladimíra Babince*, ale nepřímě i rozhodnutí *ve věci Martiny Elfmarkové I*, byť v této věci bylo toto jednání řešeno primárně pohledem průtahů v řízení).

[22] V § 174a odst. 2 tr. řádu pak bylo zakotveno související oprávnění státního zástupce NSZ *vyžadovat od nižších státních zastupitelství spisy, dokumenty, materiály a zprávy a provádět prověrky*. Tomu samozřejmě zrcadlově odpovídá povinnost státních zástupců nižších státních zastupitelství takové podklady NSZ obratem předat, aby mohla být posouzena zákonnost jimi přijatého rozhodnutí. V dané věci samotné pozdní předložení spisů nevedlo ke zmaření oprávnění nejvyššího státního zástupce, neboť i pokud by skutečně byly předloženy obratem, stalo by se tak již po uplynutí lhůty podle § 174a tr. řádu. Přesto soud dospěl k závěru, že i toto jednání lze označit ve spojení s předchozím jednáním za kárné provinění, neboť včasné nereagování na požadavek NSZ na předložení spisů je třeba považovat za porušení § 174a odst. 2 tr. řádu. Spisový materiál totiž NSZ potřebuje mimo jiné i za účelem prověření, zda ještě lhůta pro případný postup nejvyššího státního zástupce podle § 174a odst. 1 běží. Takový postup je proto ve spojení s předchozím pozdním zasláním usnesení o zastavení trestního stíhání schopen ohrozit důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství a dokresluje nedůslednost kárně obviněné pokud jde o její povinnost umožnit přezkum zákonnosti usnesení o zastavení trestního stíhání NSZ a nejvyššímu státnímu zástupci v návaznosti na to umožnit případné využití jeho kasačního oprávnění.

[23] Soud dle přiměřeného použití § 314r odst. 2 tr. řádu dohodu neschválí též v případě, že jsou druh a výše navrženého kárného opatření zjevně nepřiměřené závažnosti kárného provinění. Důvodem pro neschválení dohody o vině a kárném opatření podle § 314r odst. 2 trestního řádu, pokud jde o sjednané kárné opatření, je pouze situace, pokud je kárné opatření zcela zjevně nepřiměřené závažnosti spáchaného kárného provinění (k tomu viz též rozhodnutí *ve věci Tomáše Sani*, nebo rozhodnutí ze dne 1. 6. 2020, čj. 11 Kss 2/2020-88, *ve věci Petra Nováka*). Druh kárného opatření ani jeho výměru neshledal Nejvyšší správní soud jako zcela zjevně nepřiměřenou vzhledem ke všem okolnostem věci. V rozhodnutí *ve věci Vladimíra Babince* sice bylo upuštěno od uložení kárného opatření. To se však stalo v situaci, kdy kárný senát přihlédl k velmi výraznému pracovnímu zatížení kárně obviněného, které mu muselo přinášet fyzické a psychické vyčerpání. Zároveň také podle soudu k nezákonnosti v usneseních o zastavení trestního stíhání s největší pravděpodobností nedošlo. Oproti tomu v nyní projednávané věci není zřejmé, že by kárně obviněná byla přetížena, NSZ také shledalo nezákonnost usnesení o zastavení trestního řízení. Dále došlo ke kumulaci více pochybení, kárně obviněná byla za obdobné jednání již v minulosti postižena a navíc se jedná o pochybení ve věci, ve které byla již dříve postižena, byť za jiné provinění. Dříve uložené kárné opatření nebylo navíc dosud zahlazeno (§ 24 zákona o kárném řízení), a proto lze v souladu s § 30 odst. 1 písm. b) zákona o státním zastupitelství uložit kárné opatření spočívající ve snížení platu ve dvojnásobné výměře, tedy až na 2 roky. Nejde tak s ohledem na tyto okolnosti o kárné opatření nepřiměřeně přísné. Naopak by šlo zřejmě uvažovat i o uložení přísnějšího kárného opatření, ale nejedná se na druhou stranu ani o opatření zcela zjevně nepřiměřeně mírné. Kárnému senátu proto sjednané kárné opatření nebránilo dohodou schválit.

[24] Soud proto shledal, že jsou splněny podmínky pro schválení dohody vymezené v § 314r tr. řádu, a proto ji výrokem I. schválil.

[25] Výrokem II. v souladu s § 314r odst. 4 tr. řádu ve spojení s § 25 zákona o kárném řízení rozhodl o vině kárně obviněné a o kárném opatření v souladu s uzavřenou dohodou o vině a kárném opatření.

pokračování

VI. Závěr

[26] Kárné opatření snížení platu se vůči kárně obviněné uplatní od prvního dne měsíce následujícího po dni právní moci rozhodnutí (§ 30 odst. 4 zákona o státním zastupitelství).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** odvolání přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2020

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda kárného senátu
ve věcech státních zástupců